

'Ga voor je dromen'

Maryam Lyousoufi (1993) behoorde tot de eerste lichting van de Weekendschool in Amsterdam-West. Ze kreeg er les van een 'echte dokter' en besloot dat de studie farmacie haar op het lijf geschreven is. En wat zij besluit, is vastbesloten. 'Ik kom er zeker', zegt ze.

Door Pay-Uun Hiu

Mijn nichtje heeft haar vwo gehaald en gaat farmacie studeren. Dat verbaast me niet. Het zit in de familie, zeggen we dan. Haar oma (mijn tante) was apothekersassistente en mijn oom was farmaceut; hij schreef een receptenhandboek en doceerde ook op de opleiding aan de universiteit van Utrecht. Dat ik ooit muziekwetenschap ging studeren, vonden de meesten ook vanzelfsprekend, want mijn vader was violist. Appeltjes vallen niet ver van de boom.

Maar hoe komt een meisje uit een Marokkaans-Nederlands gezin uit Amsterdam-West op de opleiding farmacie?

Maryam leidt me trots rond in het Victor J. Koningsbergergebouw in de Uithof

in Utrecht, alsof het haar eigen huis is. Wat ook een beetje zo is. Haar broer, die ingenieur is, heeft meegewerkt aan de constructie van het prestigieuze gebouw dat in 2015 werd geopend. Vanaf dat moment bracht Maryam veel van haar tijd daar door, in de universiteitsbib of in het lab of in de collegezaal. Behalve in de weekenden, dan studeerde ze thuis, waar haar vader strikt al het bezoek weerde om ervoor te zorgen dat zij rustig kon leren.

Want nee, het was voor haar niet vanzelfsprekend dat zij farmacie zou gaan studeren. Haar vader groeide op in Zagora, in Zuid-Marokko, waar hij al vroeg zijn moeder verloor. Als enige uit de familie vertrok hij naar Neder-

Maryam tijdens het vak Architectuur

land en werd, zoals dat toen nog heette, gastarbeider; hij werkte in verschillende fabrieken. Maryams moeder kwam als vroege twintiger van het Achterhoekse platteland naar Amsterdam om moeilijk opvoedbare kinderen te verzorgen.

Met haar vader sprak ze Marokkaans, met haar moeder Nederlands en in de buurt 'kon je er echt niet omheen waar je vandaan komt', want 'in Bos en Lommer zijn voornamelijk Marokkanen en Turken'. Dus bij de groenteboer deed je gewoon je boodschappen in het Marokkaans. Op haar islamitische basisschool was iedereen sowieso moslim en er zaten ook overwegend Marokkaanse en Turkse kinderen.

'Ik heb best wel geworsteld met die dubbele nationaliteit', zegt ze. 'Maar nu, vind ik dat ik echt heb beste van beide heb.' Haar moeder gidste haar door de Ne-

derlandse taal en cultuur, haar vader gaf haar zijn ambitie, gedrevenheid, doorzettingsvermogen. Het besef dat studie en kennis de beste weg naar voren zijn. 'The sky is the limit, zo denken we thuis allemaal', zegt Maryam. 'Mijn broers ook. We drijven elkaar tot het uiterste.' Toen ze in haar klas hoorde over de Weekendschool, was het een uitgemaakte zaak. Dát wilde ze en haar ouders stonden er vierkant achter.

'Als ik aan de Weekendschool denk, word ik gelukkig', zegt Maryam. Ze behoorde bij de eerste lichting van Amsterdam-West; ze werden met de bus opgehaald en naar het IBM-gebouw in Slotervaart gebracht. 'Dit was compleet anders dan de gewone school. Dit was praktisch, we keken naar beroepen. Ik vond alles met artsen en medische dingen leuk. Er kwam een echte dokter en we mochten zelf ook hechten in

Maryam en Pay-Uun in het Victor J. Koningsbergergebouw (Universiteit van Utrecht)

nephuid.'

Ambitie had ze dus al, maar op de Weekendschool kon ze die sturen. 'Je ziet die gastdocenten en denkt: dat zijn allemaal mensen die het hebben gerealiseerd en ik kan dat ook.' Na drie jaar Weekendschool hield het voor Maryam niet op. Ze deed het Future for Life-programma, zat in de Alumniraad, werd bestuurslid. En met dezelfde energie pakte ze haar studie aan. Deed er een honoursprogramma naast waarin ze meewerkte aan een leesbaar basisboek, Farmacie, van pillen tot patiëntenzorg. Gaf ondertussen bijlessen wis-, natuur-, en scheikunde. Het leverde haar in 2016 de Diversiteitsprijs op van Echo, het expertisecentrum voor diversi-

teitsbeleid in het hoger onderwijs. Na het afronden van haar master, voorjaar 2018, is ze toegelaten tot de opleiding tot ziekenhuisapotheker. En daar is ze zielsgelukkig mee, want voor deze specialisatie zijn maar ongeveer 25 plekken per jaar voor heel Nederland. 'Er zijn zoveel die dat willen en dat ik dan word aangenomen, echt geweldig. Maar ik heb er wel altijd vertrouwen in gehad.' Dat vertrouwen, denkt ze, is iets wat ze op de Weekendschool meekreeg en daar ook uitdroeg: 'Als je oppervlakkig naar mij kijkt, kun je blijven steken in stereotyperingen: Bos en Lommer, Marokkaans, hoofddoek. Zo wil ik niet denken. Ik wil voorbij die hokjesgeest en laten zien dat ik kan bereiken wat ik wil zonder concessies te hoeven doen aan wie ik ben, wat ik geloof en hoe ik eruit zie.'

'Ga voor je dromen', leerde ze van haar moeder. En dat doet ze. Ze heeft het van geen vreemde.

Pay-Uun Hiu is redacteur bij de Volkskrant. Sinds 2015 geeft ze gastlessen Journalistiek in Amsterdam-West en bij IMC on Tour.

'Als ik aan de Weekendschool denk, word ik gelukkig'